

MEGAN CLAWSON

**KILTED
LOVERS**

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Megan Clawson
Oorspronkelijke titel: *Kilted Lovers*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Nederlandstalige versie: Nuanxed
Omslagontwerp: Sarah Foster / HarperCollinsPublishers Ltd
Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Teele Dunkley
Zetwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 94 027 2108 9
ISBN 978 94 027 7745 1 (e-book)
NUR 302
Eerste druk mei 2026

Originele uitgave verschenen bij Avon, een divisie van HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Megan Clawson asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

Ware liefde vinden als je een adellijke titel hebt, is net zo'n mythe als goede feeën, pratende kandelaars en magische spiegels. Mijn moeder vond een hertog en mijn grootvader vond zijn eigen prinses, maar een adellijke titel alleen is niet genoeg om er een sprookje van te maken.

Assepoester was beslist een veel minder romantisch sprookje geweest als de droomprins haar een spreadsheet had gegeven waarin stond waar en wanneer ze zijn hand mocht vasthouden. Niemand zou *Belle en het Beest* hebben uitgekeken als de familie had besloten om voor altijd vervloekt te blijven en het kasteel te laten afbrokkelen, in plaats van een burgermeisje in de familie te laten trouwen. Er was voor *Sneeuwwitje* nooit een 'en ze leefden nog lang en gelukkig' geweest als de pers lucht had gekregen van haar leefsituatie en had besloten dat ze een te grote slet was om de hand van hun dierbare prins te verdienen.

Ik noem het onze familievloek. Misschien is het een soort genoegdoening voor het verleden, of een straf omdat we ons na God de allerbelangrijksten wanen. We zijn hoe dan ook voorbestemd om ons voor eeuwig ongelukkig te voelen in de liefde. Wat heb je aan kronen en kastelen als je aan het einde van je leven voor altijd alleen bent?

Niemand zal de moeite nemen om het liefdesverhaal van Lady Alice Walpole op te schrijven. Zelfs ik kan mijn huidige situatie niet romantisch noemen: zittend op de schoot van de erfgenaam van het

Fortnum & Mason-fortuin, terwijl ik geïnteresseerd probeer over te komen als hij voor de vijfde keer in een uur zegt hoezeer hij thee verafschuwt.

‘Het, nou ja, het brandt gewoon je tong, weet je. Het is zo... heet –’

‘Muziek!’ Ik onderbreek hem en sta op voordat hij nog een geestdodende lettergreep kan uitbrengen. ‘Dit treurige feestje mist van alles (vooral wat de kwaliteit van het gezelschap betreft),’ zeg ik, en ik voeg de woorden tussen haakjes er mompelend aan toe, ‘maar ik geloof dat ik het meest naar muziek verlang. En jij, Barty?’

Theeknul maakt een reeks deftige geluiden in een stuntelige poging om in te stemmen.

In de salon van het herenhuis van Barty’s grootouders in Kensington zijn de jongvolwassenen van de Britse elite bijeengekomen om martini’s uit kristallen glazen te drinken en die te verhullen in de mist van goedkope sigaretten. Die twee dingen lijken elkaar tegen te spreken, maar ze doen altijd alsof ze nuchter zijn als ze na wat geïmporteerde wodka naar de plaatselijke slijterij waggelen.

‘Ja, een beetje fucking muziek, alsjeblieft!’ Een rasperige stem klinkt door de nevel in de kamer: Kitty Harley-King, dochter van een miljardair. Haar ‘ding’ is dat ze vloekt als een bootwerker, maar dan met net zoveel overtuiging als een priester die tijdens de biecht de woorden van een zondaar herhaalt. De opleiding van de erfgename op een kostschool in Luxemburg kostte haar ouders bijna tweeënhalve miljoen, en op de een of andere manier zijn de enige vaardigheden die ze daar verwierf dat ze de duurste wijn kan uitkiezen alleen op geur en dat ze haar moeder op alle mogelijke manieren kan vervloeken terwijl ze met haar miljarden in het rond strooit. Maar ze is ongevaarlijk en de meest aanvaardbare van het stel.

Kitty glijdt door de kamer alsof ze wordt voortgestuwd door de sigarenrook van haar vriend, die onder de plooiën van haar jurk opstijgt. Ze danst tussen de meubels alsof ze de cadans van een liedje in haar hoofd heeft; haar blote voeten kletsen op de marmeren vloer

voordat ze een vinger uitsteekt om eindelijk op *play* te drukken. Daardoor gaat er een plaat draaien op een roestige grammofoon. De drum-'n-bass die eruitkomt, is loepzuiver.

'O, wat een absolute knaller!' Hugo Maddocks, de peetzoon van de koningin, neemt nog een trek van zijn sigaret en laat zijn hoofd tegen de armleuning van de chaise longue rusten alsof hij naar Bach of een bijzonder ontroerend stuk van Chopin luistert in plaats van naar Chase & Status.

Het is eigenlijk best ironisch. Ze doen zo hun best om de illusie te wekken dat ze klasse en een rijke familiegeschiedenis hebben, maar het wordt allemaal gewoon aangedreven door een mishandelde iPhone die is aangesloten via een aux-kabel.

Ik zeg 'ze', maar ik vermoed dat het eigenlijk 'wij' is, want ik ben hier ook. Uit vrije wil probeer ik net zoveel serotonine bij elkaar te schrapen door te socializen en een borrel te drinken, maar zonder mijn verstand te verliezen. Niemand van hen weet wanneer ik jarig ben. Of wat mijn doopnamen zijn. Het enige wat ze weten, is dat mijn vader na de koning de grootste landeigenaar van het land is, en dat is het enige wat ertoe doet.

'Is er iets waar we op kunnen dansen?' Ik probeer met mijn stem boven de muziek uit te komen, die tegen de hoge plafonds dreunt. Als reactie knijpt Barty zijn ogen tot spleetjes, alsof hij me daardoor beter kan horen. Kitty danst al, of stuiptrekt. Hoe dan ook, ze negeert mijn vraag. 'Hugo? Iets met wat meer melodie?' Zonder me een blik waardig te keuren, schuift hij zijn zonnebril over zijn ogen en neemt hij een slok uit zijn glas.

Ik doe geen moeite om het aan Felix te vragen, Kitty's Deense koninklijke vriendje. Hij snurkt zachtjes vanaf de bank, en zijn nog brandende sigaar verschroeit het tapijt. De andere mensen in de kamer lijken hun gesprekken voort te zetten alsof hun stemmen op de een of andere manier hoorbaar zijn boven de dreunende bas uit. Ik vermoed dat ze het niet eens hebben gemerkt; luisteren is hier nie-

mand's sterkste punt. Er is niet veel waarmee we indruk op elkaar kunnen maken. Als ze echt willen dat er naar hen geluisterd wordt, gaan ze naar de studentenvereniging van University College London en vertellen ze de studenten daar dat de accountantskantoren van hun vader stages aanbieden. Dat levert hun meestal de benodigde hoeveelheid aandacht voor een avond op.

'Waarom doen we nooit iets leuks?' Ik zet de muziek uit en iedereen kijkt verbaasd naar mij.

'*Speak for yourself*. Ik heb afgelopen zondag een lijntje van het zwaard van een majoor gesnoven,' schreeuwt een stem die ik niet kan thuisbrengen vanuit een donkere hoek.

'Sinds wanneer geven we geen bals meer? En sinds wanneer dragen we smokings om op banken met lelijke stof te zitten terwijl we... Is dat een... vape, Barty? O, hemeltjelief!' Mijn 'date' stikt in zijn wolk van zoetgeurende damp.

'Het is watermeloen-suikerspin...' Barty kijkt schaapachtig de kamer rond. 'Sigaretten zijn vreselijk voor mijn astma.' Hij onderstreept zijn zin met nog een hoestbui en ik kan alleen maar vol ongelooftoekijken.

'Hou je kop erbij, Jane Eyre. De adel zit niet meer in mooie huizen thee te drinken. We hebben wel wat beters te doen,' zingt Hugo.

'Ten eerste, ik weet vrij zeker dat je Jane Austen bedoelt. En ten tweede, als je die pompeuze zonnebril een halve tel zou afzetten, zou je je realiseren dat dit precies is wat we aan het doen zijn!' Ik wijs naar een van Kitty's kostschoolvriendinnen die aan een tafel zit met een kopje thee in de ene hand en de snuit van haar hijgende mopshond rustend op de andere.

Hugo tilt zijn zonnebril een stukje op en volgt mijn wijzende vinger. Na een korte blik haalt hij zijn schouders op alsof hij wil zeggen: 'Ik vermoed dat je gelijk hebt'. Al zou hij dat nooit hardop uitspreken.

'Ik verveel me stierlijk!' Ik zucht als een mikkende peuter en laat

me terugvallen op de stoel naast Barty, terwijl de tule van mijn jurk zich als een kriebelende regenboogdeken ophoopt.

‘Misschien ben ik op de verkeerde plek, maar mij was verteld dat hier een feest zou zijn.’ Door al mijn geklaag had ik niet gemerkt dat er achter me een lange man naar binnen was geglipt die ik nog nooit eerder had gezien. ‘Ik denk dat ik in een mortuarium ben beland.’ Als een kaars in een graftombe lijkt zijn glimlach de hele kamer op te lichten en iets warmer te maken.

‘Atticus, kerel! Hoe gaat het in ’s hemelsnaam met je?’ Hugo is enthousiaster dan ik de hele avond heb gezien. Hij springt op om Atticus’ hand te pakken. ‘Je zult die kleine Alice moeten vergeven, het arme ding. Ze kan maar niet ophouden met dromen over bals. En niet de leuke bals, hoor!’

Ik zit te blozen op mijn stoel, maar kan mijn ogen nog steeds niet van de vreemdeling afhouden, althans niet totdat zijn donkere ogen de mijne vinden en hij me de kriebels bezorgt met een tweede ontwapenende glimlach.

‘Hughie, Hughie, Hughie, als je minder van dat soort grappen zou maken, zou je misschien de aantrekkingskracht van onze cultuur inzien.’ Nu is het Hugo’s beurt om te blozen, nu Atticus zijn volle aandacht op mij richt. ‘Kleine Alice, ik vind een bal een fantastisch idee.’ Met een knipoog die zo subtiel is dat ik me afvraag of ik het me verbeeld heb, haalt hij een brede hand door zijn blonde haar voordat hij door een andere vriend naar de bar wordt begeleid.

‘Kitty,’ fluister ik hard tegen de vrouw die nu languit op de grond ligt en met haar armen en benen wappert alsof ze een sneeuwengel maakt in het hoogpolige tapijt.

Ze antwoordt met een luchtig ‘hm-hm’.

‘Wie was dat?’

Met een schok komt ze overeind en ze scant de kamer.

‘Hugo?’ Kitty giechelt in zichzelf voordat ze weer achteroverploft. ‘Je bent een sufferd, Alice. Hij is hier al de hele tijd.’

‘Atticus, Kitty. Ik bedoel Atticus.’

‘O, waarom zei je dat dan niet!’

Ik rol met mijn ogen, maar onderbreek haar niet, voor het geval ze het ineens over Portugees fruit of zoiets gaat hebben.

‘Die knapperd is Atticus Beaumont. Nieuw geld. Ik weet niet precies in wat voor zaken, maar het schijnt goed genoeg te zijn voor de helft van de erfgenamen in Londen. Hij is nogal gewild, maar onmogelijk te strikken.’

De komst van Atticus lijkt de kamer weer wat leven te hebben ingeblazen. Hij cirkelt langs de ongeïnteresseerde groepjes en kletst erop los als een zojuist teruggekeerde gastheer die bijpraat met zijn gasten. Ik ben zo verdiept in het observeren van de vreemdeling dat ik niet merk dat Barty dichterbij me toe schuift, totdat hij zijn vingers met de mijne verstrengelt en onhandig mijn pols buigt in een vreemde poging mijn vingertoppen te kussen.

‘Mijn grootouders hebben een jacuzzi op de derde verdieping. Hij is erg... stomend.’ Barty grijnst naar me nadat hij het laatste woord er met een zware adem uit heeft geperst.

‘Dat helpt tegen je astma, vermoed ik? Dan kun je maar beter naar boven gaan, je klinkt een beetje pieperig.’ Ik staar recht voor me uit en ben niet in staat om te kijken naar wat vermoedelijk zijn ‘sexy gezicht’ is zonder de dreiging van een onbedwingbare lachbui.

Als hij zijn keel heeft geschraapt, gaat hij verder, duidelijker, zij het een beetje meer van streek: ‘Ik bedoel, zou je... Heb je zin... om misschien met me mee te gaan?’

Er ontsnapt me een lach voordat ik kan proberen hem in te houden. ‘Je nodigt me uit om met je mee te gaan in de jacuzzi van je gróótoouders?’ Dat is nou niet bepaald hetzelfde als me uitnodigen in hun bibliotheek met rolladder, of het land afstruinen om mijn glazen muiltje terug te brengen, hè?

‘Ik stond op het punt om me fatsoenlijk voor te stellen, maar ik denk dat ik een nogal onhandig moment gekozen heb.’ Atticus’

geamuseerde toon onderbreekt ons voordat Barty nog iets kan stamelen, en ik moet de drang onderdrukken om mijn armen om zijn nek te slaan en me door hem te laten wegvoeren als Rapunzel uit haar toren.

‘Ik zou willen stellen, Atticus, dat je misschien wel mijn goede fee bent.’

Hij krijgt pretlichtjes in zijn ogen en volgt elke beweging als ik naar het puntje van mijn stoel schuif om naar hem op te kijken.

‘Liever was ik een knappe ridder op het witte paard, maar in dat geval, dame, mag ik met u naar het bal?’ Hij biedt me zijn hand aan, die ik dankbaar aanneem als excuus om bij Barty weg te komen.

‘Ik vermoed dat ik me moet voorstellen, aangezien u me zojuist hebt gered.’ Ik lach als we de bar bereiken, terwijl ik probeer mijn onregelmatige hartslag te kalmeren en even te doen alsof ik niet hevig zweet bij de aanblik van een aantrekkelijke man. Atticus houdt mijn hand nog steeds vast terwijl hij met de andere een drankje voor me inschenkt.

‘Niet nodig. Iedereen kent de beroemde Lady Alice Walpole, hét gezicht van de moderne royalty. De feestprinses. De hartenbreekster.’ Hij duwt een blonde krul opzij die over mijn gezicht was gevallen en geeft me mijn drankje.

Ik kan er niets tegen inbrengen. Het is net alsof ik van een afstandje naar mezelf kijk nu mijn reputatie uit de doeken wordt gedaan door een man die tien minuten geleden nog een vreemde was. De landelijke kranten zijn niet bepaald vriendelijk geweest in hun weergave, al is dat voor niemand een verrassing. Nadat ik in één week met twee mannen was gezien tijdens een etentje, besloten een paar roddelbladen dat ik van mijn voetstuk was gevallen en van ‘nationale lieveling’ was veranderd in een ‘seriedater’. Blijkbaar verwachtten ze dat ik zomaar met een echtgenoot zou komen aanzetten zonder de kans te krijgen eerst een paar kikkers te kussen.

Wat in sprookjes niet klopt, is dat je zielsverwant de eerste de beste knappe man zou zijn die je in het vizier krijgt. Als dat het geval was, zat ik nu opgescheept met Charles Devereux, de zoon van een familievriend die op zesjarige leeftijd de liefde van mijn leven was, maar die na een paar semesters op Eton de onhebbelijke gewoonte ontwikkelde om naar mijn borsten te staren met een glimlach die alleen te vergelijken is met die van een seriemoordenaar. Hij begon al kaal te worden toen hij in de puberteit kwam. Karma.

Als de droomprins het hele koninkrijk kan afzoeken om zijn prinses te vinden, waarom kan ik dan niet op twee dates in één week zonder als mannenverslindster te worden bestempeld?

Ik neem een slok van het drankje dat Atticus voor me heeft ingeschonken, en het branderige gevoel verdrijft de onverschilligheid die bezit van me had genomen. Ik verman me en schenk hem een brede, bijna eerlijke glimlach.

‘Zullen we dansen?’ Atticus pakt het glas uit mijn hand en zet het voorzichtig opzij, waarna hij mijn hand pakt en me terug door de kamer leidt.

‘Wat, hier? Ze zijn allemaal zo somber, ik kan me nauwelijks voorstellen dat we ze kunnen overtuigen om iets anders te doen dan drinken en roken.’ Als ik de kamer rondkijk, zie ik dat niemand op ons let. Als geesten glijden we ongemerkt door de kamer en het voelt alsof de hand van Atticus Beaumont vasthouden je naar een andere dimensie transporteert. Een dimensie waar je hart onregelmatig klopt en waar je je beoordelingsvermogen laat varen ten gunste van een beetje opwinding.

‘Absoluut niet. Ik zou zeggen dat er in die kamer niemand is die het waard is u te zien dansen, milady. We moeten ergens heen waar u een echt, waardig publiek hebt.’ Hij duwt de mahoniehouten deur open en trekt ons de schemerige gang in.

‘En wie mag dat publiek dan wel zijn?’ Het rationele deel van mijn brein probeert me eraan te herinneren dat ik in de nacht verdwijn met

een man die ik nog maar net ken. En toch maakt mijn romantische hart een sprongetje terwijl we de wenteltrap af lijken te zweven.

Atticus duwt de voordeur open. Het juniwindje streelt mijn blote armen en bezorgt me al snel kippenvel. ‘Nou, de sterren natuurlijk.’

Vanzelf kijk ik omhoog. De sterrenhemel is verborgen onder een deken van smog en kan het niet winnen van het oranje schijnsel van de straatlantaarns. We zijn tenslotte in Londen. Het gevoel was er wel, en het is misschien wel het meest romantische wat iemand ooit tegen me heeft gezegd – hoewel dat niet zo moeilijk is, aangezien ik een halfuur geleden nog het aanbod kreeg om het bad van iemands oma uit te proberen.

Ik dans sowieso beter zonder publiek.

Onder een straatlantaarn in een steegje in Kensington pakt Atticus me bij mijn middel, en de warmte van zijn lichaam overweldigt me al snel, tot ik de kou van de nacht niet meer voel.

‘Mag ik eerlijk tegen u zijn, Lady Alice?’ Atticus’ stem klinkt diep en hij buigt zijn hoofd, zodat hij maar één ademteug van me verwijderd is.

‘Gewoon Alice alsjeblieft,’ fluister ik, terwijl mijn hart in mijn oren bonkt.

‘Die schande zou ik u nooit kunnen aandoen. Uw titel is uw glorieuze kroon en ik heb nog nooit iemand gezien die de onderscheiding zo verdient.’ Hij staart zo intens in mijn ogen dat ik me bijna naakt voel. ‘Ik kwam hier alleen met de wens om uw volgende vlam te zijn. Mijn hart door u gebroken te laten worden, zou mijn grootste voorrecht zijn.’

‘P-Pardon?’ breng ik stotterend uit.

‘Mijn excuses dat ik zo direct ben, maar mijn enige intentie vanavond was om u te zien, alleen u. Ik heb u van een afstand bewonderd en als u mij wilt, wens ik u deze keer van dichtbij lief te hebben.’

Ik zoek naar een spoor van een grijns op zijn gezicht, een teken

dat dit een of andere misplaatste grap is. Ik speur de straten af, op zoek naar teleden die tussen vuilnisbakken uitsteken, of journalisten die in verborgen hoekjes gehurkt zitten. Ze zijn er niet. Zijn blik is oprecht als hij verwachtingsvol naar me knippert.

‘Maar... Maar we hebben elkaar net ontmoet,’ fluister ik.

‘Geloof u niet in liefde op het eerste gezicht?’ Hij buigt naar voren en drukt zijn lippen op mijn wang, waar hij even blijft hangen voordat hij zich terugtrekt.

Verward antwoord ik: ‘Jawel, jawel, ik denk het wel.’

Niet alle sprookjes hoeven het mis te hebben, toch?